

РЕШЕНИЕ

№ 8099

гр. София, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9040** по описа за **2023** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на К. М., подадена чрез адв. П. Д., срещу Решение № 3625 от 26.07.2023г. на Софийския районен съд, НО, 99 състав, постановено по НАХД № 20231110208121/2023г., с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 23-4332-007421 от 26.04.2023г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция (ОПП)-СДВР.

Според изложеното в касационната жалба решението на районния съд е неправилно, постановено при нарушение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила и при явна несправедливост на наложеното наказание. Изложени са доводи, че актосъставителят е сгрешил индивидуализацията на извършителя, което било съществено процесуално нарушение, както и че касаторът не е извършил вмененото му нарушение, тъй като нямал качеството водач. Развити са съображения за неправилно приложение на материалния закон във връзка с посочената като нарушена разпоредба на чл.174, ал.3 от ЗДвП. Иска се отмяна на решението на районния съд и отмяна на процесното наказателно постановление. В съдебното заседание по делото касаторът не се представлява.

Ответникът – СДВР – отдел „Пътна полиция“ не изразява становище по жалбата и не изпраща представител в съдебното заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ - град, като прецени събраните по делото доказателства, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, с оглед на което е допустима. По същество е неоснователна.

С процесното НП № 23-4332-007421 от 26.04.2023г. , на основание чл.174, ал.3, пр. 2 от ЗДвП на К. М. е наложена „глоба“ в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за това, че на 13.04.2023г., около 06:00 часа, като управлявал в [населено място] по ул. Х. Вакарелски“ от [улица]към [улица]МПС – лек автомобил, марка „А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , при извършената проверка отказал да бъде проверен с техническо средство DRUG TEST 5000 № 0013 и не е изпълнил медицинско предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техните аналози.

Районният съд е приел, че административнонаказателната отговорност на касатора е законосъобразно ангажирана, тъй като АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат необходимите реквизити, спазени са сроковете по чл.34 от ЗАНН, не са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, извършването на нарушението от обективна и субективна страна е безспорно установено и същото е правилно квалифицирано, а наложеното административно наказание е определено в предвидения фиксиран размер.

Решението е правилно.

Не са налице пропуски или неправилност в преценката на въззивната инстанция при служебната проверка за законосъобразност на наказателното постановление. Вярно и точно районният съд е установил фактическата обстановка, която в пълна степен се подкрепя от събраните по делото доказателства. За попълването на делото с доказателства съдът е проявил необходимата процесуална активност, като е осигурил на страните пълна и равна процесуална възможност да обосноват и докажат защитните си тези. Съдът е направил подробен анализ на събраните доказателства, като въз основа на това е формирал обосновани изводи относно релевантните факти и правилно е приел за осъществен състава на административното нарушение, за което е санкциониран касаторът.

Несъстоятелни са доводите за неправилност на съдебното решение с оглед наличието на съществено процесуално нарушение, изразяващо се в погрешно изписване името на нарушителя в съставения АУАН. Действително в АУАН името на лицето е изписано в обратен словоред с дублиране на малкото име /„М. К. К.“/, което възпроизвежда името така, както е отразено в представения от самия жалбоподател документ – разрешение за пребиваване №[ЕИК], но доколкото няма никакво съмнение в идентичността на лицето, което се удостоверява с подписа върху АУАН, не е налице съществено процесуално нарушение, което да накърнява правото на защита на санкционираното лице.

Несъстоятелни са и възраженията, че касаторът не е имал качеството водач и не е управлявал превозното средство. Безспорно по делото се установява от събраните гласни и писмени доказателства, че именно К. М. е управлявал превозното средство, в това число по времето, когато са били реализирани ПТП, след които същият е напуснал местопроизшествието и се е прибрал в хотела, където е бил открит от органите на МВР. Освен това, видно от талона за изследване и от АУАН, при

предявяването им лицето не е направило възражения, че не е управлявало лекия автомобил .

На следващо място, наведените в касационната жалба доводи относно описанието на нарушението и неговата квалификация са изложени и в жалбата до СРС, като същите са подробно обсъдени от районния съд, който аргументирано ги е приел за неоснователни по съображения, които настоящият състав възприема и към които препраща съгласно чл.221, ал.2 АПК. Както правилно е посочил решаващият състав на СРС, за съставомерността на деянието е достатъчно лицето да е отказало проверка с техническо средство, което в случая е безспорно установено. В съответствие със словесното описание на нарушението наказващият орган точно е квалифицирал деянието като съставомерно по второто предложение на чл.174, ал.3 от ЗДвП и районният съд правилно е установил, че законът е точно приложен, тъй като извършването на нарушението е установено и доказано.

На последно място, не е налице и явна несправедливост на наложеното наказание. В случая видът и размерът на наказанието са точно определени в закона и наказващият орган стриктно е приложил материалния закон, като е наложил наказанието в предвидения в закона размер. Доколкото няма никакви смекчаващи обстоятелства, случаят не се явява маловажен и наложеното наказание е напълно законосъобразно и справедливо.

Предвид изложеното, не се установява наличието на сочените в жалбата касационни основания за отмяна на решението на СРС и същото следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XIV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3625 от 26.07.2023г. на Софийския районен съд, Наказтелно отделение, 99 състав, постановено по НАХД № 20231110208121/2023г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: